

רק לאחר שנתגיר צנורות, ואפרים מקשה לקמן לא חידש
רק דגר אדומי הי' לא גר מאומה אחרת, ומיושג קושיית
המהרש"א נח"א.

ד"ה מ"ש וכו'. למה נבחר הוא לזו משאר הנביאים.
כנ"ל לפ"ה.

ב א' רש"י ד"ה חקירות וכו'. דא"א לקיים ב' מצות
הזמה. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה היו וכו'. לאחר שהעבירוהו לדין ממקום הישיבה.
כנ"ל לפ"ה.

בא"ד. ונושאין ונותנין בדבר. ר"ל, זוגות זוגות וכלילה
נושאין ונותנין איש לעצמו.

ד"ה המזכה וכו'. שאיני יכול לחזור בי וכו'. כנ"ל לפ"ה.
בא"ד. אם לא מצא הלילה. כנ"ל לפ"ה.

ע"ב גמ'. דל תלת לג"ש. היינו, דלר"י א"ל לדחוקי כמ"ס
לעיל דהיטב דאחיה למנינא דו' חקירות אחיה נמי
לג"ש ומופנה משום דשני בלישנא רק דמנינא ילפינן צפ"ע
וג"ש ילפינן צפ"ע וילפינן או מתלמא היטב או מתלמא ודרשם
ואע"ג דאיכא חד ודרשו ר"ש לטעמי' בחולין (פ"ה א')
דאע"ג דאיכא דדמי ל' ילפינן מדלל דמי ל' ופליג אדר"מ
שם, ולא הציטתי, מ"ס המהר"ם דווקא ג' היטב אחיין
לג"ש ומדשני בלישני' דווקא דהא כאן דאיימר ג' לג"ש א"ל
להא דשני בלישני', וגם מדקאמר סתמא דל תלת לג"ש משמע
דא"ל היטב דווקא כנ"ל.

בא"ד. מילתא דאחיה בק"ו טרח וכתב לה קרא. קושיית
המהרש"ל דמאי אולמא מדם אס אינו ענין דהכא
ממדת ק"ו, י"ל דהא דמילתא דאחיה בק"ו טרח וכתב לה
קרא היינו, משום דק"ו לא הו' כמפורש צהדיא דאין מזהירין
מן הדין ודבר הנלמד צא"ע מוכח בפסחים (כ"ד א')
דמזהירין כמ"ס התם לריצ"ל דנפקא ל' דחמץ בפסח אסור
צהנאה מלא יאכל דא"ע לגופו תנהו ענין לחמץ בפסח ומשום
דהו' כמפורש צהדיא.

רש"י ד"ה עיר וכו'. לא תיתי בה. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה בשלמא וכו'. למדרש בהו ג"ש. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה ופרכינן וכו'. ואתו סהדי מזמי ל' לא מיתזם בכל
אותה שעה. ר"ל, לאני משמע צפסחים שם דלא ס"ל
דיהנין להו כולי טעותייהו, ואפי' לרצ"ל דס"ל זה ואע"ג
דלדידי' נ"מ לשעה דקמה ולשעה דצתרה כמ"ס המהרש"א,
מ"מ כיון דהחקירה היא רק אחיה חלק מהשעה ואחיה חלק
שפהי' הו"ל עדות שאי אחיה יכול להזימה, החקירה צה היא
ללא תועלת ול"ד לחקירה דאיו שעה משעות היום דהחקירה
היא שנוכל להזימו צהיה חלק מחלקי היום ולא נטרך להזימו
לכל היום משא"כ הכא, ומיושג קושיית המהרש"א.

ד"ה מדהוה וכו'. דאפי' הוה כתוב דרוש תדרוש וחקור
תחקור הוה משמע ד'. כנ"ל לפ"ה. והיינו, דלא תימא

ד"ה מיום וכו'. היו חוזרים ללשכת הגזית כי האי עובדא
וכיוצא בה. דצריהם צלמי מוננים דהא כתבו צסמוך
דמשום רציחה לא היו חוזרין והאי עובדא רציחה הי', גם
קשה קושיית הרש"ש דהאי עובדא דר"ש צ"ש הי' זמן רב
קודם שגלתה סנהדרין, לכן נראה לגרוס כי האי עובדא דלקמן
וכיוצא צה והוא לקמן (מ"ו א') מעשה צאחד שרכב על סוס
צשנת והציאוהו לצ"ד וסקלוהו מפני שהשעה צריכה לכן.
צ"ח א' רש"י ד"ה ולאבן וכו'. נגף שמנגפת את הרגלים.
כנ"ל לפ"ה.

ד"ה וישקוד וכו'. שוקד אני ממהר הגלות ומתרגמינן
מוחי. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה וימנע וכו'. קלסתר פנים ומתוך כך שלא יהא קלסתר
פניהם וכו'. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה חסר וכו'. האשה שהיא חסר לב אמרה לו. ומ"ס
אח"כ דכתיב נוֹאֵף אִשָּׁה חֶסֶר לֵב, ר"ל, דצאמת א"ל
לפרש כפשוטו דמי שהוא נוֹאֵף אִשָּׁה הוה חסר לב דאדרבה
הא כתיב צפ' שלח ולא תתורו אחרי לצבכם ואחרי עיניכם
אשר אחס זונים אחריהם ומוכה דהלצ הוה סרסור לעצירה
ואינו חסר לב, אלא הכונה דמי שהוא נוֹאֵף הולך אחר עיניו
כאשה חסר לב דהיינו, חוה שהלכה אחר עיני', כדכתיב ותרא
האשה כי טוב העץ למאכל וגו' ותקח מפריה ותאכל, ומיושג
קושיית המהרש"א.

ע"ב רש"י ד"ה ברא וכו'. אדם על הארץ ולמקצה מקצה
ועד קצה. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה אשר וכו'. הלכו אלקים לשון רבים לפדות לו הרי
לשון יחיד. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה הנך וכו'. למה נכתבו בלשון רבים. כנ"ל לפ"ה.
תוס' ד"ה וירדו וכו'. ושתי תימות נולדות עמו כדדריש
בב"ר. כנ"ל לפ"ה.

צ"ח א' רש"י ד"ה אמגושא וכו'. מכשף מפלגך לעילאי
יודע אני ע"י כישוף. כנ"ל לפ"ה. והך מפלגך
לעילאי הוא דבור צפ"ע.

ד"ה ה"נ וכו'. א"ל הן א"ל וכי בשעת מיתה וכו'. כנ"ל
לפ"ה. והוא דבור א'.

ד"ה והיכי וכו'. א"ל היכי שביק ל' אהורמיז וכו' מיא
בארע' וכו' להעביר מים סרוחים בארצו. כנ"ל
לפ"ה.

ד"ה גזכנ וכו'. חייבא. כנ"ל לפ"ה.

ד"ה וכל וכו'. ודרש ל' הכי. כנ"ל לפ"ה.

ע"ב רש"י ד"ה מאי וכו'. מאי ענין ועובדי' הי' ירא.
כנ"ל לפ"ה.

ד"ה מפני וכו'. שהרי גר הי' וכו'. נפקא ל' זה מדכתיב
צמלכים שם שאמר עובדי' לאלהיו ועבדך ירא את ה'
מנעורי יתור לשון מנעורי משמע דצילדותו לא הי' ירא ה'